

Arrest

nr. 90 633 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN ELST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

U verklaart een Angolees staatsburger van Muyombe origine te zijn afkomstig van Necuto, Cabinda. Uw vader is in 2002 en uw moeder is in 2004 overleden. U hebt twee kinderen, die samen met u momenteel in België verblijven. Toen u 10 jaar oud was, nam uw tante J.C. u mee naar Kinshasa, DR Congo voor uw studies. U ging er naar school en u woonde bij uw tante. In 1998 werd uw tante neergeschoten. U had geen familie meer in DR Congo en u keerde terug naar Necuto. Uw dochter Priscilla werd geboren in 2000. Na het overlijden van uw vader wilde uw moeder niet in Necuto blijven. U verhuisde met uw moeder naar de wijk X in de stad Cabinda, waar u tot 2010 verbleef. U was sinds 2008 lid van de geheime dienst van Cabinda, CCMRI (Centre de Cooperation Militaire Relations Internationales). U was door een vriend van uw vader, Mr A.K., gecontacteerd die een lid van

Flec is. Hij zocht mensen die Lingala spreken. Deze dienst zoekt informatie voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec (Frente para Libertacao do Enclave de Cabinda). U kreeg geld van leden van Flec om een restaurant te openen in Povo Grande. De politiecommandant A.P.C. was een vrouwengek en hij was gek op Congolese meisjes. U had een Congolese bediende en de commandant was klant in uw restaurant. U begon in januari 2010 een relatie met de politiecommandant en in het weekend kwam hij bij u slapen. U kreeg van de leden van Flec een afvuisterapparaat dat u onder een van de tafels in uw restaurant vastmaakte. U hield niet echt van deze politiecommandant, maar u had een missie te volbrengen. Begin augustus 2010 had hij documenten bij zich. U gaf deze documenten aan een vriendin om er kopies van te nemen, maar de copywinkel was gesloten. Uw vriendin heeft de documenten bijgehouden. Uw vriend is terug vertrokken en hij nam zijn tas mee. Hij belde u later op en zei dat er documenten ontbraken. Hij vroeg u deze documenten onmiddellijk te brengen, of hij zou u doden. Op 1 december 2010 werd u opgebeld door uw bediende. De politie was langsgekomen en had de apparatuur gevonden. U ging niet meer terug naar het restaurant. U nam uw kinderen en u liep direct naar uw sectiehoofd. U bleef daar tot aan uw vertrek uit Angola. U hebt Cabinda verlaten op 5 december 2010. U ging via het woud Mayombe naar Pointe Noire. U hebt het vliegtuig genomen in Brazzaville. U bent op 8 december 2010 via een tussenlanding in België aangekomen en u hebt op 10 december 2010 in België asiel gevraagd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert, aangaande de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus, in een eerste middelonderdeel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middelonderdeel maakt zij gewag van een manifeste beoordelingsfout en voert zij de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.1.1. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht, of zoals zij het stelt het bestaan van een manifeste beoordelingsfout, aanvoert.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, en meer bepaald in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt :

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u ervan beschuldigd wordt een spion te zijn voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt te zijn teruggekeerd naar Cabinda en er sinds 1998 tot aan uw vertrek in 2010 te hebben verbleven. U verklaart dat u na het overlijden van uw tante terugkeerde naar Necuto en er van 1998 tot 2002 verbleef en u daarna naar de stad Cabinda verhuisde (zie gehoor CGVS, p.3). Wanneer u wordt gevraagd wat meer te vertellen over Necuto antwoordt u kortweg dat het 120 km gelegen is van de stad Cabinda (zie gehoor CGVS, p.3). U stelt dat Necuto niet aan de grens is gelegen (zie gehoor CGVS, p.4), hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat Necuto wel degelijk vlakbij de grens met DR Congo is gelegen (zie informatie administratieve dossier). Wanneer u wordt gevraagd nog meer te vertellen over uw geboorte- en woonplaats, geeft u aan dat u ging zwemmen in de rivier Luali, die u kon bereiken op een half uurtje wandelen (zie gehoor CGVS, p.4), waarmee u hoogstwaarschijnlijk de rivier Chiloango bedoelt die de grens vormt en ten zuiden van Necuto stroomt (zie informatie administratieve dossier). Als buurdorpen van Necuto noemt u Kondiki Vuaka, Malongo, Vito en Seva (zie gehoor CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat u beweert nooit in de buurdorpen te zijn geweest, en dat u verder geen andere buurdorpen kan opnoemen. U verklaart dat de nationale taal in Cabinda fiote is en de officiële taal portugees is (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u ter verduidelijking wordt gevraagd of fiote een taal is, antwoordt u positief. Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat fiote de verzamelnaam of term is voor de lokale talen gesproken in Cabinda. Een andere benaming voor fiote is Ibinda, maar deze blijkt u niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.4). Wanneer u later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de term Ibinda wordt aangereikt, reageert u door te stellen dat het een baai is, maar u niet weet waar die is gelegen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u geen plaats op de weg tussen Necuto en de stad Cabinda kan noemen (zie gehoor CGVS, p.4). U stelt dat Cabinda is gelegen aan de Atlantische Oceaan, maar u blijkt geen plaatsen aan de kust bij naam te kennen. U stelt zelfs dat Cabinda-stad, waar u nochtans van 2002 tot 2010 woonde, niet aan de zee is gelegen (zie gehoor CGVS, p.5), wat tegenstrijdig is met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier). Ook de andere naam voor Cacongo, een van de kustplaatsen, is u niet bekend (zie gehoor CGVS, p.6). U vermeldt enkele wijken en straten in de stad, maar wanneer u wordt gevraagd waar de haven is gelegen stelt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.5). Ook het stadion in Cabinda kunt u niet situeren. U geeft aan dat er een klein ziekenhuis is in Povo Grande, maar het is weinig aannemelijk dat u geen ander ziekenhuis in Cabinda zou kennen. Op de vraag of er banken of hotels zijn in Cabinda, stelt dat u nooit naar een bank bent geweest en er niet op gelet hebt of er al dan niet een bank of een hotel is in Cabinda (zie gehoor CGVS, p.5). Van iemand die beweert gedurende meerdere jaren in Cabinda te hebben gewoond, kan toch enige basiskennis verwacht worden van zijn onmiddellijke leefomgeving. Hoewel u enkele zaken wel kan duiden, blijkt u toch een gebrekkige kennis te hebben over Cabinda, waardoor de zaken die u wel blijkt te kennen eerder ingestudeerd en weinig doorleefd overkomen. Aldus maakt u niet aannemelijk naar Cabinda te zijn teruggekeerd, waardoor verder ook geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u in Cabinda zou hebben gehad.

Verder dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaart u de Angolese autoriteiten en de politiecommandant – met wie u stelt een relatie te hebben gehad – te vrezen, omdat u zou beschuldigd worden van spionage (zie gehoor CGVS, p.11). U had documenten uit de tas van de politiecommandant gehaald op vraag van uw Flec-sectiehoofd, maar u blijkt niet te weten over welke documenten het gaat (zie gehoor CGVS, p.9). Het is weinig geloofwaardig dat u niets over de inhoud van deze documenten zou afweten. Uw verklaring dat uw vriend-politiecommandant de documenten altijd onder zijn arm hield en u wist dat het documenten waren die u niet mocht zien (zie gehoor CGVS, p.10), komt weinig overtuigend over. Temeer daar

het belangrijke documenten waren, die u op vraag van uw sectiehoofd diende te ontvreemden, kan toch verwacht worden dat u iets over de inhoud van deze documenten zou kunnen zeggen. Overigens dient te worden opgemerkt dat u niet blijkt te weten wat er met de documenten is gebeurd. U stelt dat uw vriendin de documenten naar het sectiehoofd bracht en dat dat uw missie was (zie gehoor CGVS, p.11), zonder dat u verder de situatie blijkt te hebben opgevolgd. Het is ongeloofwaardig dat u dergelijk risico zou nemen en u zich niet zou informeren wat er nadien is gebeurd met de documenten. Bovenstaande vaststellingen tasten bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekster kreeg de kans om in haar vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat zij werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster toont voorts niet aan dat en welke stukken door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden.

2.1.5.1. Wat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, stelt verzoekster dat de beslissing moet worden genomen met in acht neming van haar persoonlijke ervaringen en omstandigheden en niet door verwijzing naar de algemene toestand en de stelling dat het relaas ongeloofwaardig is terwijl er wel degelijk bewijzen voorliggen. Zij betoogt dat er nog steeds enorme mensenrechtenschendingen betrekking tot mensen uit Cabinda en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een schending van de motiveringsplicht wordt vastgesteld. Ze doet gelden dat zij meermaals heeft gewezen op het feit dat zij gevaar liep omdat ze lid was van de geheime dienst van Cabinda en betwist verder dat ze de omgeving niet goed zou kennen. Verzoekster geeft duidelijk weer, zo gaat zij verder, dat het voor haar onmogelijk is om aan werk te geraken, dat er geen bescherming is van de politie en dat de gezondheidszorg niet voor haar geldt. In de bestreden beslissing wordt hierover niet gemotiveerd. Voorts doet verzoekster gelden dat het juist de politie is die haar zal vermoorden.

2.1.5.2. De Raad stelt vast dat de bevindingen van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing, betrekking hebben op de kernelementen van het persoonlijke asielrelaas van verzoekster, dus pertinent zijn, en steun vinden in het administratief dossier. Zo stelt de verwerende partij vast, op grond van de vaagheden en foutieve informatie die door verzoekster wordt verstrekt aangaande haar vermeende verblijf in Cabinda, dat zij niet aannemelijk maakt daar sinds 1998 tot aan haar vertrek in 2010 te hebben verbleven. Gelet op de talrijke bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing, en gelet op het door de Raad bijgetreden standpunt dat van iemand die beweert gedurende 12 jaar in Cabinda te hebben gewoond toch enige basiskennis kan worden verwacht over de onmiddellijke leefomgeving, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar die op gemotiveerde wijze stelt dat verzoeksters kennis te gebrekkig is om haar verblijf geloofwaardig te bevinden. Verzoekster stelt tegenover deze motivering slechts dat ten onrechte wordt gesteld dat zij de omgeving niet goed zou kennen, maar gaat daarmee voorbij aan de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat wordt erkend dat zij een aantal zaken kan duiden, maar dat dit niet opweegt

tegen de onwetendheden, zodat haar kennis ingestudeerd en weinig doorleefd overkomt. Bij gebrek aan een concrete weerlegging van de desbetreffende motieven –een herhaling van de asielmotieven volstaat daartoe uiteraard niet- blijven deze dus onverminderd overeind en kan samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat verzoekster haar verblijf in Cabinda tot 2010 niet aannemelijk maakt en dus ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij aldaar zou hebben gehad. De verwijzing naar mensenrechtenschendingen in Cabinda kan om die reden niet dienstig worden aangevoerd.

2.1.5.3. Verzoekster voert evenmin enig op concrete gegevens berustend verweer tegen de motivering die betrekking heeft op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook deze motivering heeft betrekking op de kern van het asielrelaas en de vaststellingen van de verwerende partij ondermijnen andermaal de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.1.5.4. Op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven kon de verwerende partij genoegzaam besluiten dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Derhalve hoefde de verwerende partij niet verder in te gaan op verzoeksters verklaringen. Een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin is geenszins aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden, aangezien de conclusie van de verwerende partij geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus doet verzoekster, in een tweede middel, gelden dat er gevaar is voor haar leven en dat dit gevaar reëel is, omwille van de slechte situatie ter plaatse en de haar die er bestaat in de regio van Congo.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Aangezien verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, meent de Raad dat zij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. Met de algemene bewering dat de situatie ter plekke slecht is en de verwijzing naar de hat in de regio, toont zij immers niet aan dat er actueel voor burgers in Angola een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.2.3. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus is evenmin aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS